

Ellie Marney

IK

ZIE

IK

ZIE...

Mindhunter
meets
Silence of
the lambs
in deze
bloedstollende
YA-roman

Edmond Cooper, FBI-agent, staat aan de rand van het sportveld en kijkt op. Er is kort beweging te zien tussen de bomen in het bos naast de atletiekbaan. Ohio State University heeft daar in het bos een obstakelparcours aangelegd, en soms doen studenten daar hun hardloepoefeningen. Nu komen twee studenten tussen de bomen vandaan. Cooper neemt een van hen aandachtig op.

Ze is zeer klein en tener van gestalte, wat nog wordt benadrukt door een te wijde, grijze OSU-sweater en een zwarte trainingsbroek die vlak boven de knieën is afgeknipt. Ze oogt gezond. Dat is mooi. Op de foto's van tweeënhalf jaar geleden zag ze eruit als een wrak. Nu heeft ze een blos van inspanning op haar wangen en is haar focus scherp. Ze rent wel hard, en de oksels van haar sweater zijn donker gekleurd. Haar huid is wit, maar haar benen zijn heel bruin.

En ze heeft stekeltjes. Haar haar heeft ze kort afgeschoren met een tondeuse. Het is het soort kapsel dat wordt voorgeschreven in het leger of in de gevangenis. Cooper probeert daar niet te veel uit af te leiden. Hij kent dit meisje immers niet echt, afgezien van wat hij in het dossier over haar heeft gelezen.

Hij wacht aan de rand van de baan terwijl Emma wegloopt bij haar loopmaatje en iets bespreekt met de coach. Geduld is een van Coopers grootste talenten.

Ze is op weg naar de kleedkamer als hij haar roept. ‘Emma Lewis? Juffrouw Lewis?’

Daar zie je het, in haar lichaamstaal: die schok, dat moment van dierlijke spanning. De vlakke, schattende blik in haar ogen, zelfs als tot haar doordringt dat hij een net pak draagt en een legitimatiebewijs omhooghoudt.

Hij blijft staan waar hij staat. ‘Juffrouw Lewis, mijn naam is Edmund Cooper. Ik werk voor de overheid. Ik zou graag even met u willen praten, als dat mag. Ergens in het openbaar, als dat uw voorkeur heeft.’

Het geeft niet dat het klinkt als een ingestudeerd praatje. Formeel en beleefd is prima. Emma wacht een paar tellen en neemt dan het visitekaartje aan dat hij haar aanbiedt. Cooper moet denken aan de keren dat hij op de veranda achter zijn moeders huis in New England herten heeft gevoerd.

‘U werkt voor de overheid?’ Ze zweet nog van haar hardlooptraining, maar heeft haar ademhaling alweer onder controle. Ze werpt een blik op het visitekaartje, op hem. ‘Hier staat dat u FBI-agent bent.’

‘Dat is correct, ik werk voor het Federal Bureau of Investigation.’

Ze knippert één keer krampachtig met haar ogen. ‘Ik heb geen verdere informatie over de zaak-Huxton. Ik heb de politie al alles verteld wat ik weet –’

‘Nee, nee,’ zegt hij. ‘Juffrouw Lewis, dit bezoek houdt geen verband met die zaak. Het gaat om iets heel anders. Kunnen we misschien even ergens gaan zitten om te praten?’

Aarzeling voor ze toegeeft. ‘Oké. Eh... Hier is wel prima, denk ik.’

Ze stuurt hem naar een picknicktafel op een open stuk grasveld naast het materiaalhok. Prima in het zicht, maar afgelegen genoeg voor enige privacy. Alleen wel in de volle zon. Hij zweet een beetje in zijn nette jasje.

Emma heeft een handdoek om haar nek gedrapeerd en een veldfles rechts van zich op tafel. De donkere stoppeltjes op haar hoofdhuid zijn als fijn dons. Het staat haar eigenlijk wel. Ze ziet er robuust uit, beheerst. Fel. Cooper gaat bewust tegenover haar aan de tafel zitten om haar de ruimte te geven.

‘Dank u dat u bereid bent met me te praten. Aangenaam u te ontmoeten.’

Daar reageert ze niet op. ‘Hebt u het vliegtuig genomen vanuit Virginia?’

‘Nee, ik ben met de auto.’

‘Dat is een eind rijden.’

‘Inderdaad. U studeert psychologie hier aan de osu, klopt dat? En u hoopt zich te specialiseren in kinderpsychologie? Uw docent zei dat u zich had laten inspireren door een positieve ervaring met een uitstekende therapeut –’

‘Ja.’ Ze houdt haar hoofd schuin, laat het zonlicht op haar gezicht vallen. ‘Meneer Cooper, waarom hebt u me opgezocht?’

Tijd om in het diepe te springen. ‘Juffrouw Lewis, hebt u wel eens gehoord van de afdeling Gedragwetenschappen van de FBI?’

‘Ja.’ Haar blik is direct. ‘Daar stellen ze psychologische beoordelingen op... daderprofielen. Ze hebben een daderprofiel opgesteld van Huxton.’

‘Bij dergelijke zaken helpen we inderdaad. Gewelddelicten. Gedragwetenschappen is een relatief nieuw gebied; we houden ons sinds nog geen tien jaar met lopende zaken bezig. Maar we lijken wel een van de afdelingen te zijn die met resultaten komen.’

‘Jullie pakken moordenaars.’

Ze is snel van begrip. Hij wist dat ze snel van begrip was. ‘We kijken naar het bewijs en de informatie die we hebben en proberen daar een gedragspatroon in te ontdekken. Zodra we dat

patroon kennen, kunnen we het aantal verdachten beperken en soms zelfs voorspellen wat een dader zal gaan doen. Zo kunnen we ze sneller traceren.'

'Oké.'

Hij begrijpt de verandering in haar gelaatsuitdrukking onmiddellijk.

'Het is niet honderd procent accuraat, juffrouw Lewis. Dat geldt voor alles. We doen gewoon ons best. Maar over het algemeen is ons succespercentage hoog.' Niet in het geval van Huxton. Huxton was een zootje. Cooper onderdrukt die nutteloze gedachte. Daar heeft hij nu niets aan. 'De reden dat we succesvol zijn is het feit dat we ons huiswerk doen. We gaan naar gevangenissen en instellingen en houden gesprekken met de daders die we achter de tralies hebben gezet. Het lijkt in veel opzichten op een onderzoeksproject. De informatie die we verzamelen wordt opgeslagen in een database en gebruikt om ons te helpen bij het opstellen van daderprofielen.'

'Geweldig.' Emma's houding is heel gespannen.

Er zijn momenten waarop Cooper wilde dat hij nog rookte. Dan kon hij een sigaret opsteken, er normaler uitzien, meer ontspannen. Als je lijkt te ontspannen, ontspant de ondervraagde ook.

'Juffrouw Lewis, we hebben ongeveer vijfendertig gedetineerden uit alle hoeken van het land geïnterviewd. Maar er is een cohort waartoe we nog steeds geen toegang hebben. En dat komt niet doordat we niet met hen mogen praten. Zij willen gewoon niet met ons praten.' Hij houdt haar al de hele tijd in het oog, maar nu kijkt hij haar recht aan. 'Ik heb het over minderjarige daders.'

De cheerleaders van het American-footballteam, de OSU Buckeyes, zijn aan de andere kant van de atletiekbaan aan het trainen. Cooper hoort hun opzweepende teksten als verre, dwarrelende echo's.

‘Jeugdige moordenaars.’ Emma laat de lettergrepen over haar tong rollen. Dan pakt ze haar drinkfles en neemt er een slok uit, alsof ze de smaak wil wegspoelen. ‘Maar zo veel minderjarige seriemoordenaars kunnen er toch niet zijn.’

‘Er zijn er genoeg.’ Hij wil er niet te hard in vliegen, maar hij krijgt langzamerhand het gevoel dat ze daar beter op reageert. ‘Iedereen moet ergens beginnen.’

‘Alsof het een carrière is.’ Ze kijkt naar de atletiekbaan.

‘Bundy begon op zijn veertiende.’

Ze staart hem aan. Ze oogt erg jong. Hij weerstaat de aandrang om haar zacht aan te pakken. Ze hebben dit nodig. Haar, of iemand zoals zij. Er zijn niet veel mensen zoals zij.

‘Juffrouw Lewis, we denken dat deze tienerdaders niet met ons willen praten omdat ze wantrouwend staan tegenover gezagsdragers, ook onze gespreksleiders. En daarom praat ik nu met u. We hebben iemand nodig die –’

‘Nee.’ Ze verschuift, klaar om op te staan.

‘Vijf gedetineerden. Vijf gesprekken in totaal.’

‘Ha. Het blijft nee.’

‘U zou ondersteuning krijgen. Een partner. Een eenheid. Het zou volkomen veilig zijn...’

‘Denkt u dat echt?’ Ze staat op. ‘Meneer Cooper, u hebt ver gereisd, maar u vraagt het aan de verkeerde.’

‘Dat geloof ik niet. En ik wil u vragen na te denken over mijn aanbod.’

Haar kaak verstrakt en ze ademt uit door haar neus. ‘Oké. Wat houdt dat aanbod precies in?’

Hij houdt zijn stem vlak. ‘De kans om op basis van een soort studiebeurs bij ons aan de slag te gaan. U stelt uw zomercursussen uit en komt tijdens de vakantie bij ons op de basis wonen. U wordt betaald als een kandidaat en krijgt een FBI-basistraining. Als u besluit zich verder te bekwamen in de forensische psychologie, kunt u deelnemen aan onze opleiding. Na uw propedeuse

wordt uw opleiding dan gesubsidieerd. En anders kunt u hier terugkeren om eventuele verdere modules in de kinderpsychologie af te ronden.'

'Dat...' Ze laat zich weer zakken. 'Dat klinkt zeer vrijgevig. Ik hoef zeker niet te vragen: Waarom ik?'

'Grotendeels omdat u er de juiste leeftijd voor hebt. Maar u doet bovendien een studie waarvan wij de deelnemers toch al met interesse volgen. U hebt een academische achtergrond, u behoort tot de besten van uw studiejaar –'

'En ik heb persoonlijke ervaring met het onderwerp.'

'Dat is slechts een van de vele overwegingen.' Voor het eerst buigt hij zich naar voren. 'We zijn op zoek naar een bepaalde mindset, juffrouw Lewis. Die gesprekken... Elk stukje informatie dat we verzamelen, helpt ons. En elke keer dat onze kennis toeneemt, worden we sneller. Redden we meer levens.'

Dat zinnetje over 'levens redden' was lomp. Hij denkt nog steeds dat hij haar op die manier kan overtuigen.

Ze knijpt haar ogen toe. 'Ik ben al tweeënhalft jaar bezig om die mindset juist af te leren, meneer Cooper.'

'Denkt u dat het u is gelukt?'

Haar gelaatsuitdrukking verandert niet, maar toch ziet hij het opnieuw: die plotselinge, dierlijke paniek op haar gezicht. Maar soms is het zijn taak om verfoeilijke, noodzakelijke dingen te doen.

Ze wendt haar blik af, kijkt om zich heen naar het gras, de bomen en de gebouwen. Dan komt ze overeind, langzaam dit keer, alsof het gesprek haar jaren ouder heeft gemaakt. 'Meneer Cooper, ik stel uw bedoelingen op prijs. Maar ik denk niet dat ik u kan helpen. Ik wens u een veilige terugreis toe.'

'U rijdt straks zelf ook naar huis, nietwaar? Terug naar Apple Creek?' Net als zij staat hij op. 'Wilt u tijdens het weekeinde alstublieft nadenken over wat we hebben besproken?'

'Ik zal erover nadenken.' Ze pakt haar veldfles.

‘U hebt mijn visitekaartje, als u me wilt bellen. Dank u voor uw tijd.’

‘Dag, meneer Cooper.’

Hij kijkt naar haar terwijl ze wegloopt, naar haar deinende, donkere hoofd, de zon die weerkaatst op het wit van haar hardloopschoenen. Het zijn schoenen van goede kwaliteit.

Zijn semafoon piept tegen hem. Hij loopt terug de helling op, naar de bushalte boven de atletiekbaan, waar een telefooncel staat, en maakt een collect call. ‘Cooper.’

Zelfs op afstand klinkt FBI-sectiehoofd Donald Raymond pissig. ‘Dus ik bel naar je kantoor, krijg ik te horen dat je in Columbus zit. Wat heb je verdomme in Ohio te zoeken, Ed?’

Cooper heeft de gewoonte om altijd kalm op Raymond te reageren. ‘Don, we hebben dit al besproken.’

‘Ik dacht dat je een geintje maakte. Dus je maakt geen geintje? Je bent echt van plan een meisje van achttien naar extra beveiligde inrichtingen te sturen om met seriemoordenaars te praten?’

‘Ze gaat niet alleen naar binnen.’

‘Ja, nee, natuurlijk. Ze gaat naar binnen met die andere kandidaat van je, hoe heet hij ook alweer... Travis Bell, die...’ Door de telefoon klinkt het geluid van Raymond die door een dossier bladert. ‘Die nog niet eens oud genoeg is om bier te mogen kopen. Geweldig, Ed.’

‘Don, we hebben geprobeerd volleerde FBI-gespreksleiders naar die gevangenen toe te sturen. Je kon drie staten verderop de krekels horen tsjirpen. Als we tieners naar binnen sturen om de gesprekken af te nemen hebben we in elk geval iets nieuws geprobeerd. En vergeet niet dat dit geen groentjes zijn. Het zijn veteranen.’

‘Dat meisje Lewis,’ zegt Raymond. ‘Zij heeft dat met Huxton overleefd, toch? Hoeveel heeft Huxton er gedood? Negen?’

‘Negen,’ bevestigt Cooper.

‘Dus de tiende had geluk.’

Door het plexiglas van de telefooncel heen volgt Cooper Emma’s kleiner wordende gestalte. ‘Het had niets met geluk te maken. Ze is niet gered. Ze heeft zich verzet. Is ontsnapt.’

‘Oké, dus ze is een vechter. Net als die Travis Bell. Hij is dus de zoon van Barton Bell? Van de zaak-Gutmunsson? Jemig.’

‘Ja.’ Cooper zwijgt even, zodat ze beiden het incident-Gutmunsson het moment van sombere overdenking kunnen schenken dat het verdient. ‘Bell is zodra het mocht in opleiding gegaan voor us Marshal. Aardje naar zijn vaartje, zeggen de instructeurs.’

‘Dat is dan mooi.’ Raymond zwijgt even. ‘Dit wordt een taaie klus, Ed. Wil je die kinderen echt hun ergste nachtmerrie laten herbeleven?’

Raymond staat binnen de FBI niet bekend om zijn scherpe inzicht. Dit is het eerste wat hij tijdens het gesprek heeft gezegd dat wél van inzicht getuigt, en Cooper grijpt zijn kans, spreekt nu met de verschrikkelijke autoriteit van een veteraan van vele veldslagen. ‘Na zoiets, Don, geloof ik niet dat de nachtmerrie je ooit nog loslaat. Je leert er hooguit beter mee omgaan. Die twee gaan ermee om. Laten we hun een kans bieden om te helpen.’

Raymond broemt. ‘Goed dan. Als je het echt wilt proberen, ga je je gang maar. Maar luister goed naar me, Ed. Je krijgt één kans. We halen ze binnen, ze voeren de klus uit, strijken hun vergoeding op en gaan naar huis. Als ik erachter kom dat ze hun boekje te buiten zijn gegaan, of als ik er ook maar iets over opvang in de pers, trek ik zo snel de stop eruit dat je op weg naar beneden je kin stoot aan het afvoerputje. Is dat begrepen?’

‘Ja, commandant, begrepen, commandant!’ Cooper valt altijd terug op de gewoontes die hij bij de mariniers heeft aangeleerd wanneer iets hem in het verkeerde keelgat schiet.

‘Goed, is er nog nieuws over Pennsylvania? Carter zei dat er deze keer twee lichamen waren.’

‘Dat klopt. Ik wacht nog op de uitslag van het forensisch onderzoek. Ik zal een volledig rapport uitbrengen als ik weer op de basis ben.’

‘Goed dan, hou me op de hoogte. Christus nog aan toe, die monsters blijven zich maar vermenigvuldigen, het lijkt verdomme de Hydra wel.’ Het geluid van Raymonds pen die klikt. ‘Heeft dat meisje Lewis eigenlijk wel gezegd dat ze meedoet?’

‘Ze neemt nog contact met me op.’ Cooper weet niet zeker of Lewis het aanbod wel zal aannemen, en of ze wel in staat is te doen wat hij graag wil. Ze is nog maar een kind. Maar hij denkt aan de manier waarop ze om zich heen keek naar de universiteitsgebouwen en de trainingsvelden, alsof ze ze in haar geheugen wilde prenten. Hij denkt dat ze zal toehappen.

‘Bell snap ik wel,’ zegt Raymond. ‘Bell is logisch. Maar dat meisje... Ik weet het niet.’

Cooper is zich ervan bewust dat hij echt moet geloven wat hij nu gaat zeggen, wat dat ook is.

‘Emma Lewis heeft ervaring met dit type daders. Ze begrijpt hoe ze denken en zich gedragen. Ze laat zich niet door hen in de luren leggen, want ze weet hoe ze zijn.’ Hij denkt aan de donkere vlekken in Emma’s sweater, haar schrikkerige reacties. Haar heldere, felle oogopslag. ‘We zullen het pas weten als ze daadwerkelijk aan de slag gaat. Maar ik denk dat ze het prima zal doen.’

2

In de eenzame uren van de nacht schrikt Emma happend naar adem wakker.

Het duurt een paar tellen voor ze zich herinnert waar ze is, voor de contouren van haar lichaam vaste vorm aannemen. Het is goed. Ze is thuis. Haar T-shirt is vochtig. Ze is veilig. *Rustig ademen.*

Ze ligt daar met haar ogen open te luisteren naar het getsjirp van de sabelsprinkhanen. Ze heeft al maanden geen nare dromen meer gehad. Deze droom was niet de schuld van Cooper, al is het lastig om hem niets kwalijk te nemen. Emma staat zichzelf toe de wrok een paar tellen lang stevig te omarmen en laat die dan heel bewust los. Het is prima om je emoties te erkennen, maar die manier van denken helpt haar niet verder.

Ze doet de lamp op haar nachtkastje aan, gooit het beddengoed van zich af en staat op om een schoon T-shirt aan te trekken en haar ochtendjas te pakken.

Beneden baadt de keuken van haar ouderlijk huis zoals altijd in het licht. Emma schenkt een glas melk voor zichzelf in en neemt er een van haar moeders *chocolate chip-cookies* bij. Ze heeft net aan het kookeiland plaatsgenomen als haar oudere zus Roberta binnen komt schuifelen.

‘Niet alle koekjes opeten.’

‘Het is na middernacht,’ merkt Emma op. ‘Volgens *Teen Maga-*

zine mag ik na middernacht net zo veel koekjes eten als ik wil.'

'Teen Magazine...' bromt Roberta terwijl ze de koelkast opent om melk te pakken. Ze heeft een ochtendjas van nylon met donsvulling aangetrokken over haar flanelen herenpyjama-broek en Blondie-T-shirt. 'Best, maar dan help je me morgen met nieuwe koekjes bakken.'

'Dat kan ik wel doen.'

'Ik baal ervan dat je niet de hele week blijft.'

'Tja, zomercursussen.'

'Tja.'

Emma eet haar koekje op. Robbie schenkt melk in een glas en zet het pak terug, waarbij ze oplet dat de koelkastdeur niet te hard dichtvalt. Als de deur te hard dichtgaat, brengt dat de krulvaren die hun moeder op een schoteltje boven op de koelkast heeft gezet aan het wankelen.

'Je gaat niks tegen pap en mam zeggen over die FBI-kerel, toch?' vraagt Robbie uiteindelijk.

'Dan worden ze alleen maar bang, dat is het niet waard.' Emma loopt naar de gootsteen, pakt een leeg glas van het afdruiprek en vult het voor de helft met water. 'Hij wilde me alleen iets vragen.'

'Nóg meer vragen?'

'Nee, vreemd genoeg niet.' Emma loopt naar de koelkast en gaat op haar tenen staan om het water uit het glas uit te gieten over de aarde rondom de varen. 'Het was eerder... een sollicitatiegesprek.'

'Dat meen je niet.' Robbie leunt tegen het aanrecht en nipt van haar melk. 'Dat is weer eens wat anders.'

'Of niet?'

'Toch zou ik niets tegen pap en mam zeggen. Die flippen absoluut.'

Emma zet het glas in de gootsteen. 'Het was maar een gesprek. Ik heb nee gezegd.'

‘Is dat de reden dat je na middernacht in de keuken koekjes zit te eten?’

‘Hé, jij zit hier toch ook?’

Robbie grijnst. ‘Ik bied morele steun.’

Emma weet dat dat slechts deels waar is. Haar zus kreeg last van slapeloosheid toen Emma vermist raakte. Inmiddels is ze alweer tweeënhalf jaar terug, maar Robbies slaapproblemen zijn nog steeds niet over. Het heeft niet alleen van Emma zijn tol geëist. Een tijdlang was het alsof het hele gezin therapie nodig had.

‘Ik heb nee gezegd,’ herhaalt Emma vriendelijk.

Robbie knikt. Ze pakt haar glas en loopt in de richting van de gang. ‘Maar ze hebben dus een FBI-agent helemaal in Virginia op het vliegtuig gezet om met jou te praten? Je kunt niet zeggen dat ze niet hun best doen.’

‘Hij was met de auto.’ Emma speelt met de kruimels van haar koekje. ‘Hij is met de auto uit Virginia overgekomen, niet met het vliegtuig.’

‘Tjonge, dat is een eind rijden.’ Met één hand duwt Robbie haar dikke bos donker haar naar achteren. Vroeger had Emma ook zulk haar. ‘Dan wilde hij wel héél graag met je praten.’

Haar zus zwaait en slentert dan door de gang terug naar haar kamer. Emma zit op haar krukje en staart naar de koekkruimels, de krulvaren, de hanglamp boven het kookeiland. Cooper kwam met de auto vanuit Virginia. Opeens snapt ze wat dat betekent. Ik ben bereid een stap extra voor je te zetten, zegt hij daarmee. Ik zou nooit iets van een rekrut vragen wat ik zelf niet zou doen.

Hij verwacht dat zij op haar beurt naar hem toe rijdt. Hij wilde haar duidelijk maken dat de weg vrij was.

Op zaterdagochtend helpt Emma Robbie met het bakken van nieuwe koekjes en haar moeder met het planten van zaailingen – voornamelijk petunia's – in de bloembakken rondom het huis. Dan gaat ze naar de schuur, waar haar vader het luchtfilter van de tractor staat schoon te maken.

‘Hoe gaat het, Emma Anne?’

Ze zorgt dat ze zonder aarzeling antwoordt. ‘Alles goed, pap.’

‘Doet de Rabbit het nog goed? Hij is zo langzamerhand waarschijnlijk aan een nieuwe carburateur toe.’

‘Niks mis met die carburateur, pap. De auto houdt het nog prima vol.’

‘Blij dat te horen. Wil je me die bus stofverwijderaar die op de werkbank staat even aangeven?’

Ze geeft hem de spuitbus, en later zitten ze met het hele gezin aan tafel. Alles aan thuis zijn is gerieflijk en veilig. Afgezien van de vurigheid waarmee haar moeder bidt voor het avondmaal is het alsof de wereld nog precies zo is als vroeger.

Uren later, als Emma in een verwrongen houding in bed naar adem ligt te happen, beseft ze dat de hoge, ijle tinnitus in haar hoofd geen tinnitus is. En dat het niet zomaar weg zal gaan.

In het donker trekt ze een schoon T-shirt aan en loopt zachtjes de trap af. Haalt een vers koekje uit de koektrommel en moedigt zichzelf aan het probleem van alle kanten te bekijken.

Cooper had het over een partner, een eenheid. De gedachte deel uit te maken van een team is verleidelijk. Juist de afzondering vreet aan je: het alleen zijn op het eiland van je gedachten. Het aantal mensen dat, al is het maar zijdelings, te maken heeft gehad met wat zij heeft meegemaakt en nog ademhaalt, nog functioneert, is vrijwel nihil.

Dus het idee is aanlokkelijk: een team van mensen om ideeën aan te toetsen, om twijfels mee te delen, om samen de last mee te dragen. Maar Emma heeft geen enkel idee hoe zo'n team eruit zou kunnen zien.

En dan die onzin over het redden van levens... Emma heeft ooit gedacht dat ze de anderen – de andere meisjes – had kunnen redden als ze maar eerder was weggelopen, sneller hulp had ingeschakeld. Maar op aanraden van haar therapeut heeft ze het politieverlag over Huxton gelezen en nu gelooft ze dat niet meer. Ze is nu op haar hoede voor die automatische reactie. Ze is alert op schuldgevoel. Met schuldgevoel is niemand geholpen.

Dus het is geen schuldgevoel dat met piepkleine haakjes aan haar trekt, houdt ze zichzelf voor, maar eerder de gedachte aan de research. Nieuwe informatie is de sleutel. Als ze een rol zou kunnen spelen in het verzamelen van die gegevens, als ze die lui duidelijker in het vizier konden krijgen, ze sneller konden vinden... Ja, dan zouden er potentiële slachtoffers kunnen worden gered.

Emma blijft een poosje onder de hanglamp zitten. Dan gebruikt ze de telefoon in de keuken, met het lange, krullende snoer. Na twee keer overgaan wordt er opgenomen.

‘Cooper.’ Zijn stem is schor, maar hij klinkt alert.

‘Ik doe mee.’

‘Juffrouw Lewis?’

‘Ik doe mee,’ zegt ze. ‘Ik doe mee aan het project, met de eenheid, hoe u het ook noemen wilt. Maar ik ga niet bij de FBI werken. Zodra de gesprekken achter de rug zijn, wil ik terug naar de OSU.’

Ze hangt op zonder zijn reactie af te wachten. Meteen heeft ze het gevoel dat haar ziel uit haar borstkas wegvliegt.

Pas als ze de digitale klok op de magnetron in het oog krijgt, beseft ze dat het halfvier ’s nachts is.

Voor alle bange, koppige, boze meisjes

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *None Shall Sleep*

Verschenen bij Little, Brown and Company

© 2020 Ellie Marney

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5370 9 (e-book 978 90 261 5371 6)

NUR 285, 332